

8 Μαΐου, 1995

[ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στές]

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,

Εφεσείων,

v.

ΑΝΔΡΕΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Εφεσευβλήτων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 9179).

Πολιτική Δικονομία — Ακύρωση διατάγματος που εκδόθηκε μονομερώς δυνάμει της Δ.48 θ.8(4) των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας — Μονομερή διατάγματα που μπορούν να προσβληθούν κατόπιν αιτήσεως διά κλήσεως — Αυτοτέλεια μονομερούς αιτήσεως και αιτήσεως για ακύρωση του εκδοθέντος διατάγματος βάσει της Δ.48 θ.8(4) των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας. 5

Δικαστής — Εκδίκαση μονομερούς αιτήσεως και αιτήσεως διά κλήσεως για ακύρωση του εκδοθέντος διατάγματος δυνάμει της Δ.48 θ.8(4) των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας — Δεν γίνεται κατ' ανάγκη από τον ίδιο Δικαστή. 10

Certiorari — Συνδρομή του ενδίκου μέσου του προνομιακού εντάλματος certiorari με άλλα — Προϋποθέσεις χορηγήσεως άδειας για καταχώρηση αίτησης εντάλματος certiorari. 15

Στο στάδιο της εκδίκασης της αγωγής από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού, τροποποιήθηκε ο τίτλος, με συνέπεια την υποκατάσταση του εναγομένου 2 ο οποίος απέθανε, από το διαχειριστή του. 20

Από λάθος, τόσο η αγωγή, όσο και η έφεση που καταχωρήθηκε, έφεραν τον προηγούμενο τίτλο και όχι τον τροποποιημένο. Το Εφετείο, έκρινε ότι η μη αναγραφή του τίτλου όπως είχε τροποποιηθεί, δεν προσδιόριζε το πλαίσιο της αντιδικίας των διαδίκων και απέρριψε την ειδοποίηση έφεσης σαν άκυρη. 25

Ο ενάγων, εξ' αποφάσεως πιστωτής καταχώρησε στο Επαρχιακό

Δικαστήριο Λεμεσού μονομερή αίτηση ζητώντας διόρθωση του τίτλου επί τη βάσει, μεταξύ άλλων και της Δ.25 θ.6 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας που παρέχει τη δυνατότητα διόρθωσης γραμματικών λαθών σε διατάγματα ή αποφάσεις. Το Επαρχιακό Δικαστήριο, στις 17 Σεπτεμβρίου 1993, ενέκρινε την αίτηση και εξέδωσε το σχετικό διάταγμα, διανοίγοντας το δρόμο για εκτέλεση της απόφασης στην αγωγή.

Στις 27 Σεπτεμβρίου 1993, ο εφεσείων καταχώρησε αίτηση διά κλήσεως ζητώντας ακύρωση ή παραμερισμό του διατάγματος ημερομηνίας 17 Σεπτεμβρίου 1993. Το Επαρχιακό Δικαστήριο στις 9 Μαΐου 1994, συγκροτούμενο από άλλο δικαστή, απέρριψε την αίτηση για έλλειψη δικαιοδοσίας, αρμοδιότητας και εξουσίας να επιληφθεί των εγερθέντων θεμάτων.

Η έφεση στρέφεται εναντίον της απόφασης της 9ης Μαΐου 1994. Ο κυριότερος λόγος της, αφορά στη δικαιοδοσία, αρμοδιότητα και εξουσία του πρωτόδικου Δικαστηρίου να επιληφθεί της αίτησης ημερομηνίας 27 Σεπτεμβρίου 1993.

Ο δικηγόρος του εφεσεύοντα εισηγήθηκε, ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο παραγνώρισε τις αρμοδιότητες και εξουσίες του δυνάμει της Δ.48 θ.8(4) των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας, ενώ ο δικηγόρος του εφεσίβλητου 1 - ενάγοντα στην αγωγή αντέτεινε ότι ο Θεσμός αυτός αφορά μόνο την περίπτωση όπου με αίτηση διά κλήσεως το ζήτημα άγεται ενώπιον του ίδιου δικαστή που εξέδωσε μονομερώς το διάταγμα και όχι οποιουδήποτε άλλου Δικαστή. Αν αλλάξει ο Δικαστής, τότε, εισηγήθηκε, η μόνη προσφερόμενη διαδικασία είναι αυτή του εντάλματος certiorari.

Αποφασίσθηκε, ότι:

(1) Το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε αρμοδιότητα και εξουσία να επιληφθεί της αίτησης του εφεσεύοντα ημερομηνίας 27 Σεπτεμβρίου 1993, δυνάμει της Δ.48 θ.8(4) των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας.

(2) Η εξέταση ζητήματος από το Δικαστήριο κατόπιν αίτησης διά κλήσεως, παρά την ταυτοσημία στη φύση του με ό,τι το απασχόλησε προηγουμένως μονομερώς, έχει αυτοτέλεια και μάλιστα με ευρύτερους ορίζοντες.

(3) Η αίτηση διά κλήσεως δυνάμει της Δ.48 θ.8(4) των θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας, δεν αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της προηγούμενης διαδικασίας, η οποία έχει και εκείνη τη δική της αυτοτέλεια.

- (4) Η νέα διαδικασία δια κλήσεως δε συναρτάται με το πρόσωπο του Δικαστή, ο οποίος είχε επιληφθεί προηγουμένως του θέματος κατόπιν μονομερούς αιτήσεως.
- (5) Ο εφεσείων είχε δικαίωμα να κάμει χρήση της Δ.48 θ.8(4) των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας για να προσβάλει διάταγμα που εκδόθηκε μονομερώς. 5
- (6) Όπου προβλέπεται άλλο ένδικο μέσο, σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις δικαιολογείται η χορήγηση άδειας για καταχώρηση αίτησης για έκδοση εντάλματος certiorari. 10
- (7) Η λειτουργία της Δ.48 θ.8(4) των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας, δεν περιορίζεται μόνο στις μονομερείς αιτήσεις που εξειδικεύονται στην παρ.(1) του θ.8. 15

Η έφεση έγινε δεκτή, χωρίς έξοδα, διατάχθηκε επανεκδίκαση της αίτησης ημ. 27 Σεπτεμβρίου 1993, από άλλο Δικαστή.

20

Αναφερόμενες υποθέσεις :

Σιβιτανίδης v. Χαραλάμπους (1993) 1 Α.Α.Δ. 179,

Orphanides v. Michaelides (1968) 1 C.L.R. 295,

25

Katarina Shipping v. Ship "Poly" (1978) 1 C.L.R. 486,

Djeredjian (Import - Export) Ltd in Liquidation under Supervision of the Court through its Liquidators (a) Chr. P. Mitsides, (b) Nicos Chr. Lacoufis v. The Chartered Bank (1965) 1 C.L.R. 130,

30

In Re Hadjisoteriou (1986) 1 C.L.R. 429,

In Re Philippou (1986) 1 C.L.R. 568,

35

Ανθίμου Γεώργιος (1991) 1 Α.Α.Δ. 41,

Κωνσταντινίδου και Άλλος (1992) 1(B) Α.Α.Δ. 853.

40

Έφεση.

Έφεση από τον εναγόμενο αρ. 1 κατά της διαταγής του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού (Φωτίου, Α.Ε.Δ.) που δόθηκε στις

9/5/1994 (Αρ. Αγωγής 8297/84) με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση του εφεσείοντα για ακύρωση του διατάγματος ημερομηνίας 17.9.1993 που αφορούσε το τίτλο της Αγωγής.

5 Β. Ταπακούδης, για τον Εφεσείοντα.

Α. Γεωργίου με Π. Ονουφρίου, για τον Εφεσίβλητο 1.

10 Ο διαχειριστής της περιουσίας του αποβιώσαντος Νικολάου Νεοφύτου, Α. Κονναρής, εφεσίβλητος 2, παρών.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ.: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής κ. Γ. Κ. Νικολάου.

15 ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Το αντικείμενο της παρούσας έφεσης θα καταστεί ευκρινέστερα αντιληπτό με την αμέσως παράθεση της εξέλιξης σε μια συγκεκριμένη πτυχή της αγωγής υπ' αριθμό 8287/84 του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού. Η πτυχή που ενδιαφέρει σχετίζεται με το ότι σε κάποιο στάδιο τροποποιήθηκε ο τίτλος της αγωγής.

Η αγωγή είχε κινηθεί εναντίον δύο φυσικών προσώπων. Το ένα, ο εναγόμενος 2, απεβίωσε κατά το στάδιο της προδικασίας οπότε, κατόπιν διατάγματος του Δικαστηρίου, ο τίτλος τροποποιήθηκε έτσι ώστε διάδικος στη θέση του εναγομένου 2 να είναι πια ο ήδη διορισθείς διαχειριστής της περιουσίας του. Η αγωγή προωθήθηκε προς εκδίκαση. Λέγοντάς το αυτό σημειώνουμε απλώς το γεγονός από άποψη μόνο της πορείας της αγωγής χωρίς αναφορά προς τη δικονομική οδό που ακολουθήθηκε. Η διευκρίνηση αυτή λαμβάνει υπόψη θέσεις του εφεσείοντα - εναγομένου 1 στην αγωγή - οι οποίες ανάγονται και ενδεχομένως να εξεταστούν μελλοντικά σε άλλο πλαίσιο. Την 30 Ιανουαρίου 1991 εκδόθηκε τελική απόφαση στην αγωγή. Όμως η έκδοσή της έγινε κάτω από τον τίτλο όπως ήταν πριν από την επενεχθείσα τροποποίηση. Το ίδιο συνέβηκε και με την εν συνεχεία συνταγμένη απόφαση. Ο νυν εφεσείων καταχώρησε έφεση εναντίον της απόφασης χωρίς προφανώς να αποδίδει σημασία στο ελάττωμα που χαρακτηρίζει τον αναγραφέντα τίτλο. Γι' αυτό και η ειδοποίηση έφεσης έφερε, όπως και η συνταγμένη απόφαση, τον αρχικό τίτλο. Το Εφετείο, με απόφαση ημερομηνίας 29 Ιουνίου 1993, έκρινε ότι με τη μὴ αναγραφή του τίτλου όπως είχε τροποποιηθεί, δεν προσδιοριζόταν το πλαίσιο της αντιδικίας των διαδίκων και ως εκ τούτου η ειδοποίηση έφεσης καθίστατο άκυρη. Συνεπώς για τον λόγο αυτό, όπως και για ακόμα ένα λόγο, στον οποίο δεν είναι

ανάγκη να αναφερθούμε, η έφεση απορρίφθηκε.

Αναφορικά με το τί ακολούθησε, δεν ήταν ίσως χωρίς σημασία και η παρατήρηση στην οποία προέβη το Εφετείο, ότι η απόφαση κάτω από τον τίτλο με τον οποίο είχε συνταχθεί, δεν θα μπορούσε ούτε να εκτελεστεί. Αυτό το τελευταίο έπληττε βέβαια τα συμφέροντα του ενάγοντα - εξ αποφάσεως πιστωτή - ο οποίος τότε προέβη σε διάβημα για θεραπεία. Την 14 Σεπτεμβρίου 1993, καταχώρησε στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού μονομερή αίτηση με την οποία ζητούσε τη διόρθωση του τίτλου της απόφασης στη βάση, μεταξύ άλλων, και της Δ.25 θ.6, η οποία παρέχει δυνατότητα για διόρθωση, σε αποφάσεις ή διατάγματα, γραμματικών λαθών και λαθών που προέκυψαν από τυχαία διολίσθηση ή παράλειψη. Ας σημειωθεί ωστόσο ότι αίτηση για εξέταση ζητήματος δυνάμει της Δ.25 θ.6 δεν περιλαμβάνεται σε εκείνες που δυνάμει της Δ.48 θ.8(1) δύνανται να υποβληθούν μονομερώς. Την 17 Σεπτεμβρίου 1993, το Επαρχιακό Δικαστήριο ενέκρινε την αίτηση και εξέδωσε σχετικό διάταγμα, διανοίγοντας έτσι τον δρόμο για εκτέλεση της απόφασης στην αγωγή.

Αντέδρασε τότε ο εφεσείων. Την 27 Σεπτεμβρίου 1993 καταχώρησε αίτηση δια κλήσεως με την οποία ζητούσε όπως ακυρωθεί ή παραμεριστεί το διάταγμα, ημερομηνίας 17 Σεπτεμβρίου 1993, το οποίο είχε εκδοθεί στη μονομερή αίτηση και όπως, κατ' ακολουθίαν, ανασταλεί η εκτέλεση της απόφασης. Την 9 Μαΐου 1994, κατόπιν ακρόασης, το Επαρχιακό Δικαστήριο - άλλος δικαστής από εκείνον που είχε εκδώσει το διάταγμα - απέρριψε την αίτηση. Κατέληξε ότι εστερείτο δικαιοδοσίας, αρμοδιότητας και εξουσίας να επιληφθεί ό,τι εγειρόταν με την αίτηση. Παρά την κατάληξη αυτή το Επαρχιακό Δικαστήριο προχώρησε ακολούθως σε συζήτηση και σε έκφραση απόψεων επί πτυχών που αφορούσαν την ουσία της αίτησης έτσι ώστε, καθώς ανέφερε, να καλύψει το ενδεχόμενο ανατροπής της απόφασής του περί έλλειψης δικαιοδοσίας, αρμοδιότητας και εξουσίας.

Η παρούσα έφεση στρέφεται εναντίον της εν λόγω απόφασης, ημερομηνίας 9 Μαΐου 1994 στην αίτηση δια κλήσεως. Από τους λόγους που εκτίθενται στην ειδοποίηση έφεσης δεν είναι ανάγκη να μας απασχολήσει παρά μόνο ένας, ήτοι, εκείνος ο οποίος αφορά στη δικαιοδοσία, αρμοδιότητα και εξουσία, στον οποίο άλλωστε επικέντρωσε την επιχειρηματολογία του ο συνηγός του εφεσείοντα.

Ο πρωτόδικος Δικαστής αναγνώρισε κατ' αρχήν τη δυνατό-

τητα δυνάμει της Δ.25 θ.6, για διόρθωση γραμματικών λαθών και παραλείψεων ακόμα και μετά την έκδοση και τελειοποίηση απόφασης, αντλώντας σε τούτο καθοδήγηση από την απόφαση στην υπόθεση **Σιβιτανίδης v. Χαραλάμπους** (1993) 1 Α.Α.Δ. 179, όπου επισημάνθηκαν τα εξής:

“Μετά την τελειοποίηση της απόφασης με την υπογραφή της από τον Δικαστή ή Δικαστές που την έχουν εκδώσει, ο μόνος τρόπος διόρθωσης σφάλματος που περιέχεται σ’ αυτήν είναι μέσω της άσκησης έφεσης. Μόνο το Δευτεροβάθμιο Δικαστήριο έχει εξουσία να αναθεωρήσει εκδοθείσα απόφαση. Η εξουσία για διόρθωση απόφασης από το ίδιο το Δικαστήριο που την εξέδωσε, περιορίζεται σε γραμματικά λάθη και παραλείψεις και έχει ως αντικείμενο την προσαρμογή ατελούς κειμένου στην έκδηλη κατά τα άλλα πρόθεση του Δικαστηρίου.”

Προσθέτουμε ότι η δυνατότητα θα υπήρχε ακόμα και στην απουσία ρητής δικονομικής ρύθμισης: η Δ.25 θ.6 δεν αποτελεί παρά μόνο έκφραση σύμφυτης εξουσίας του δικαστηρίου: βλ. **Orphanides v. Michaelides** (1968) 1 C.L.R. 295, και **Katarina Shipping v. Ship “Poly”** (1978) 1 C.L.R. 486. Ήταν συνεπώς προφανές στο Επαρχιακό Δικαστήριο ότι διατηρούσε δυνατότητα να εξετάσει δυνάμει της Δ. 25 θ.6, θέμα διόρθωσης ακόμα και τελικής απόφασης που εκδόθηκε στην αγωγή, ότι δηλαδή αυτό ήταν εντός της αρμοδιότητας και εξουσίας του. Έκρινε ωστόσο ότι από την στιγμή που το Δικαστήριο είχε επιληφθεί του θέματος και είχε εκδώσει διάταγμα, η αρμοδιότητα και εξουσία του είχε πια εξαντληθεί. Προχώρησε επί τούτου να εκφράσει την άποψη ότι το διάταγμα για διόρθωση, ημερομηνίας 17 Σεπτεμβρίου 1993, στη μονομερή αίτηση, θα μπορούσε να προσβληθεί μόνο με έφεση σε ό,τι αφορούσε την ορθότητά του και μόνο με αίτηση για προνομικό διάταγμα σε ό,τι αφορούσε τη νομιμότητά του.

Ο συνήγορος του εφεσείοντα εισηγήθηκε ότι ο θ.11 της Δ.48, που παρέχει δυνατότητα για παραμερισμό ή διαφοροποίηση διατάγματος ή απόφασης, κάλυπτε την περίπτωση και ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο το παραγνώρισε αυτό. Επισημαίνουμε κατ’ αρχήν ότι στη νομική βάση της αίτησης του εφεσείοντα δεν γινόταν επίκληση σε αυτή την πρόνοια. Και ότι εν πάση περιπτώσει ο θ.11 της Δ.48 προϋποθέτει ερείσματα που καμιά σχέση δεν έχουν με τις ανάγκες της παρούσας υπόθεσης. Αλλά δεν νομίζουμε ότι χρειάζεται να επεκταθούμε. Εν τούτοις, στην αίτηση του εφεσείοντα γίνεται αναφορά και τούτο εύστοχα, στη Δ.48 θ.8(4) στην οποία επίσης βασίστηκε ο συνήγορός του κατά την

ενώπιόν μας αγόρευση όσο και αν σε σχέση με την πτυχή που εδώ ενδιαφέρει δεν απέδωσε στην εν λόγω πρόνοια τη σημασία που θεωρούμε ότι αρμόζει. Αυτή η πρόνοια αποτελεί εν προκειμένω τον αποκλειστικό νομικό άξονα της περίπτωσης που εξετάζουμε. Την παραθέτουμε αυτούσια:

5

Δ.48 θ.8(4): “Any person (other than the applicant) affected by an order made ex parte may apply by summons to have it set aside or varied and the Court or Judge may set aside or vary such order on such terms as may seem just.”

10

(Σε μετάφραση: “Οιονδήποτε πρόσωπο (άλλο από τον αιτητή), το οποίο επηρεάζεται από διάταγμα εκδοθέν μονομερώς δύναται να αποταθεί δια κλήσεως για παραμερισμό ή διαφοροποίησή του και το Δικαστήριο ή Δικαστής δύναται να παραμερίσει ή να διαφοροποιήσει τέτοιο διάταγμα κάτω από όρους τους οποίους θα θεωρήσει δίκαιους.”)

15

Ο συνήγορος του εφεσίβλητου 1 - ενάγοντα στην αγωγή - αντέτεινε ότι η Δ.48 θ.8(4), διαλαμβάνει μόνο την περίπτωση όπου με αίτηση διά κλήσεως το ζήτημα άγεται ενώπιον του ίδιου Δικαστή που εξέδωσε μονομερώς το διάταγμα και όχι οποιουδήποτε άλλου Δικαστή. Πρόσθεσε στη συνέχεια πως όπου ο Δικαστής που εξέδωσε το διάταγμα μονομερώς δεν ήταν πια, για οποιοδήποτε λόγο διαθέσιμος, τότε η εν λόγω πρόνοια καθίστατο ανενεργός και θεραπεία δεν θα μπορούσε να αναζητηθεί παρά μόνο με αίτηση στο Ανώτατο Δικαστήριο για την έκδοση εντάλματος certiorari. Με αυτή την άποψη δεν συμφωνούμε. Η εξέταση ζητήματος κατόπιν αίτησης δια κλήσεως, παρά την ταυτοσημία στη φύση του ζητήματος με ό,τι απασχόλησε προηγουμένως μονομερώς, έχει τη δική της αυτοτέλεια και μάλιστα με ορίζοντες ευρύτερους. Η αίτηση δια κλήσεως δεν αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της προηγούμενης διαδικασίας η οποία είχε και εκείνη εντός των ορίων της τη δική της αυτοτέλεια. Ως εκ τούτου η νέα διαδικασία δεν συναρτάται με το πρόσωπο του Δικαστή ο οποίος είχε προηγουμένως επιληφθεί του ζητήματος. Πρόκειται δικονομικά για δύο ξεχωριστά εγχειρήματα, όπως άλλωστε συμβαίνει και στην περίπτωση, την παγιωμένη από την πρακτική, των μονομερώς εκδοθέντων και ακολούθως επιστρεπτέων συντηρητικών διαταγμάτων.

20

25

30

35

40

Δεδομένης λοιπόν της ρητής ρύθμισης που γίνεται με τη Δ.48 θ.8(4), ο ενδιαφερόμενος διάδικος έχει δικαίωμα να προστρέξει σε αυτήν προκειμένου να προσβάλει διάταγμα το οποίο εκδόθηκε μονομερώς. Το ενδεχόμενο συνύπαρξης και θεραπείας με έφεση ή με

αίτηση για certiorari, δεν είναι επομένως ανάγκη να το εξετάσουμε. Ωστόσο, παρατηρούμε εν παρόδω τα εξής. Ως προς το πρώτο, στην απόφαση στην υπόθεση *Djeredjian (Import-Export) Ltd. in Liquidation under Supervision of the Court) through its Liquidators (a) Chr. P. Mitsides, (b) Nicos Chr. Lacoufis, v. The Chartered Bank* (1965) 1 C.L.R. 130, λέχθηκε, σε σχέση με την ανάλογη περίπτωση επιστρεπτέου συντηρητικού διατάγματος, ότι οπωσδήποτε δεν θα έπρεπε το Εφετείο να υποκαθιστά το Επαρχιακό Δικαστήριο στην εξέταση διαταγμάτων επί της ουσίας, παρόλον που αφέρθηκε ανοιχτή και η δυνατότητα έφεσης όπου προέκυπτε από το πρακτικό του Δικαστηρίου κάποιο έκδηλο νομικό λάθος. Ως προς το δεύτερο, παρότι σε ανάλογες περιπτώσεις εκδόθηκε ένταλμα certiorari - βλ. τις υποθέσεις *In Re Hadjisoteriou* (1986) 1 C.L.R. 429, *In Re Philippou* (1986) 1 C.L.R. 568, εν τούτοις η πρόσφατη απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση *Γεώργιος Ανθίμου* (1991) 1 Α.Α.Δ. 41, υπογράμμισε ότι, εκεί όπου προβλέπεται άλλο ένδικο μέσο, σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις είναι που θα εδικαιολογείτο η χορήγηση άδειας προς καταχώρηση αίτησης για την έκδοση τέτοιου εντάλματος. Κατ' ακολουθίαν, στην υπόθεση *Αυγή Κωνσταντινίδου και Άλλου* (1992) 1(B) Α.Α.Δ. 853, δεν χορηγήθηκε άδεια, ακριβώς εξ αιτίας της Δ.48 θ.8(4).

Προκύπτει συνεπώς ότι η κατ' εξοχήν προσφερόμενη δικονομική οδός είναι εκείνη που διαλαμβάνεται στην Δ.48 θ.8(4). Δεν παραγνωρίζουμε το ότι η πρόνοια αυτή συνιστά την απόληξη στη ρύθμιση που γίνεται με τον θ.8 της Δ.48 αναφορικά με μονομερείς αιτήσεις. Θα ήταν όμως κατά τη γνώμη μας ασυμβίβαστο με την ευρύτητα του λεκτικού της παραγράφου (4) του θ.8, αν περιοριζόταν η λειτουργία της μόνο στις μονομερείς αιτήσεις που εξειδικεύονται στην παράγραφο (1) του θ.8. Θα λέγαμε ότι κατά μείζονα λόγο η δυνατότητα λειτουργίας της παραγράφου (4) παρέχεται και εκεί όπου διάταγμα εκδόθηκε σε μονομερή αίτηση αναγομένη έξω από την σφαίρα της παραγράφου (1) του θ.8 και τούτο δεδομένου ότι θεωρούμε πως σε τέτοια περίπτωση το γεγονός αυτό δεν εκθεμελιώνει τη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου.

Εν προκειμένω το πρωτόδικο Δικαστήριο απέτυχε να εντοπίσει τη δικονομική δυνατότητα την οποία προσφέρει η Δ.48 θ.8(4) για εξέταση της αίτησης του εφεσείοντα ημερομηνίας 27 Σεπτεμβρίου 1993, μια δυνατότητα που έθετε την εξέταση της εν λόγω αίτησης εντός της δικαιοδοσίας, αρμοδιότητας και εξουσίας του. Το αποτέλεσμα της έφεσης καθίσταται αυτονόητο.

Παρότι το πρωτόδικο Δικαστήριο επεκτάθηκε, καθώς ήδη

αναφέραμε και σε θέματα εγγενή με την ουσία της αίτησης, η όποια αλόφανσή του σχετικά με αυτά δεν εντάχθηκε στο πλαίσιο που ορίζει η Δ.48 θ.8(4) και ως εκ τούτου στερείται ερείσματος. Γι' αυτό και δεν είναι ανάγκη να μας απασχολήσει.

5

Η έφεση επιτυγχάνει στη βάση του λόγου που εκθέσαμε. Η αίτηση του εφεσείοντα ημερομηνίας 27 Σεπτεμβρίου 1993, να επανεκδικαστεί από άλλο Δικαστή. Επιδικάζονται έξοδα υπέρ του εφεσείοντα και εναντίον του εφεσίβλητου αρ. 1. Σε σχέση με τον εφεσίβλητο 2, δεν εκδίδεται οποιαδήποτε διαταγή για έξοδα.

10

Διαταγή ως ανωτέρω.